

Det var for å prøve å få avsatt Terboven. Han overvurderte sine krefter, som kjent sviktet Hamsuns nerver ved denne leiligheten.

*

Knut Hamsun gikk sin egen vei under okkupasjonen. Han kom, som Tore Hamsun sier i sin bok om ham, - "i utakt med sitt folks rytme", og han ble trampet ned. Men hvordan var det? Hadde han ikke alltid gått i utakt? Eller retter hadde han ikke alltid holdt sin egen takt og latt godtfolk gå med eller mot etter anlegg og skjønn?

Knut Hamsun hadde gjennom et langt og intenst diktterliv bygget opp sin egen etikk fra sitt sinns tidløse dyp. Hans diktning om jorden, om kjærligheten, om menneskene, kritikken av tidsånden, hans appel om å ære de unge, hans lidenskapelige forsvar for barnet, - allt dette hadde jo han landsmenn tålt. Tålt i den grad at de med stolthet og jubel så han ^{på et} ~~han fikk~~ nobelprisen. Og til hans 80 års dag, da armeene st oppmarsjert mot hverandre, strømmet en hel verdens hyldest mot ham, også fra de vestalliertes leir. Under hele okkupasjonen levde han i den forvissning at han var den samme som før. At det var tyskerne, ikke engelskmennene som vant kappløpet mot Norge, - hva hadde det med ham å gjøre?

Knut Hamsun, ikke
det rig.

Men jeg tror det vil gå opp for Knut Hamsuns landsmenn - før eller senere, - at noen forreder var han aldri. Hans eget verk, hans eget liv, mennesket Knut Hamsun i seg selv motbeviser denne påstand.

Før eller senere -. Han sier i den siste boken: Jeg kan vente, død eller levende, det er likegyldig.